

SANT MIQUEL DELS SANTS

Catedral de Sant Pere de Vic, 5-7-2017

Sr. Degà i membres del Capítol d'aquesta catedral,
 Germans preveres i diaca,
 Sra. Anna Erra, Alcaldessa de la ciutat de Vic,
 Srs. Regidors de la corporació municipal de Vic,
 Germans tots, fills estimats de Déu.

Ja fa dies que la ciutat de Vic respira aires de festa major. Els sons de la música omplen els jorns i les nits de l'estiu, tot convidant a sortir al carrer i a les places, i és que la festa de tots s'ha de viure per tots. Avui la nostra catedral ens acull a tots nosaltres que volem celebrar amb molt de goig l'ofici del dia de Sant Miquel dels Sants. Hem portat la imatge i la relíquia del nostre sant patró, des de la seva casa natal fins aquí. El mateix camí que el nen i jovenet Miquel Argemir hauria fet moltes vegades, perquè en aquest mateix lloc hi havia la catedral construïda pel bisbe Oliba; i ens és ben sabut que en la catedral participava amb la pregària i en les celebracions. Ací mateix fou batejat i hi anava a missa ben sovint. Que el Senyor ens concedeixi el seu Esperit per a celebrar amb fe i devoció els sants misteris cristians com ho feia el Serafí d'Ausona.

Permeteu-me que en aquest any, en què tota la nostra diòcesi de Vic, dins el Pla Diocesà de Pastoral, tenim com a tema i lema la bellesa de la família, posi una primera mirada en la família en què nasqué i cresqué sant Miquel. Perquè es diu que tota la vida d'una persona humana no és res més que un desplegament d'aquelles llavors que rep en el si de la seva família, dels seus pares. Com ja sabem ben bé, Miquel va néixer el 29 de setembre de 1591, essent el fill setè, dels vuit, del matrimoni d'Enric Argemir, notari i jurat del Consell de la ciutat, nascut a Centelles, i de Margarida-Montserrat Mitjà, natural de Vic, filla d'un mestre paraire. El patró de la ciutat de Vic fou batejat l'endemà del seu naixement i li van posar el nom del sant del dia en què va veure la llum del món, sant Miquel, arcàngel.

De fet, la mare del nostre sant Miquel va morir quan ell tenia poc més de tres anys, i el pare quan tenia onze anys. Però la petjada de vida autèntica i de fe cristiana fou impresa en el cor del qui era cridat a cimels de santedat. La pregària i les pràctiques religioses, tant en el si de la família com en la ciutat i en els ambients que freqüentava, foren la terra assaonada que despertaren en ell sentiments i actituds de fe i d'amor a Déu. Els actes de pietat, de pregària i de penitència mostraven un cor despert i amatent a donar la resposta a la crida de Déu. Les entremaliadures espirituals, com la seva fugida amb un seu amic per lliurar-se a la vida de penitència a la muntanya del Montseny als seus deu anys, parlen de la riquesa de la seva vida interior i del seu desig de ser del tot de Déu.

Tot mirant, doncs, sant Miquel dels Sants podem parlar de la grandesa dels seus pares. En aquest cas podem fer nostra l'expressió «A tals pares, tals fills»; o de manera més

col·loquial: «Els testos s'assemblen a les olles...» Per això avui és bo que agraim a Déu el do del matrimoni i de la família en què nasqué i visqué sant Miquel; i amb aquest matrimoni i família de sant Miquel, agrair també a Déu el do de les famílies que han fet possible i feu possible la vida i el progrés en aquesta ciutat. I us convido a tots a agrair el do de la vostra família.

Que n'és, de gran, de bonica, de bella la família! La família, fonamentada en el matrimoni, és el futur de l'Església i de la humanitat. La família és el tot, és el lloc on una persona és estimada tal com és, en la veritat de la caritat, que l'ajuda a créixer en humanitat i en donació generosa. La família és la que sempre hi és. Quan les coses van bé en la família es comparteix l'alegria, i aquesta, en ser compartida, és més alegria; però quan les coses no van bé i apareix el sofriment i les contrarietats, aquestes també es comparteixen; i la tristesa quan és compartida troba la joia profunda del consol. Estimem la família, tinguem-ne cura. No escatimem esforços per enfortir i millorar la família; aquesta és la millor inversió de futur d'un poble.

La família és la llar de l'amor i la vida. Els fills són fruit de l'amor del pare i de la mare en el seu lliurament d'amor. Aquesta és la meravella més gran de la creació. Déu crea l'home i la dona i els crida a ser fecunds i a omplir la terra. Els qui viuen el do de l'amor d'esposos amb generositat experimenten la sorpresa de la nova vida del fill.. «Tots dos, home i dona, pare i mare, són cooperadors de l'amor de Déu creador i en certa manera els seus intèrprets» (AL, 172). I l'amor demana voler el bé: estimar-lo des del primer instant com el que és, una persona única i irreplicable, amb una dignitat que prové de la seva mateixa condició de criatura de Déu. La vida va unida a l'amor. I l'amor ha d'acompanyar sempre la persona humana. En l'escola fonamental de l'amor, que és la família, ens hi juguem el futur de la nostra societat, necessitada en aquests moments d'amor autèntic, no de succedanis, que no aguanten ni la més mínima prova o dificultat. Ens diu el sant pare Francesc: «Els infants, tan bon punt nascuts, comencen a rebre com a do, juntament amb el menjar i les atencions, la confirmació i les qualitats espirituals de l'amor. Els actes d'amor passen a través del do del nom personal, el llenguatge compartit, les intencions de les mirades, les il·luminacions dels somriures. Aprenen així que la bellesa del vincle entre els éssers humans apuntat en la nostra ànima busca la nostra llibertat, accepta la diversitat de l'altre, el reconeix i el respecta com a interlocutor, i això és amor, que duu una guspira de l'amor de Déu» (ibídem).

La família és l'escola d'acolliment i misericòrdia. En el si de la família hom és acollit tal com és. Se li obre la porta des de la seva realitat de do. Cada fill és estimat pel que és, no pas pel que fa o deixar de fer. La família és el lloc fonamental de l'educació. Els pares, en el seu paper primordial i insubstituïble de l'educació en l'amor, saben conjuminar la llibertat i la veritat, l'exigència i la comprensió. El perdó i la misericòrdia que saben esperar amb paciència ajuden a créixer i a saber recomençar cada dia. El qui estima és pacient, sap esperar, sap confiar, ho disculpa tot, sap alegrar-se amb el bé. La família ha d'estar oberta, amb esperit d'acolliment a tothom. Necessitem redescobrir la pertinença. Som fills d'una família àmplia, d'una ciutat, d'un país, sense fronteres ni exclusions. Ningú no pot viure aïllat, necessita els altres. I en aquesta

obertura de la família hem de tenir ben en compte, en aquests moments de perill d'aïllament, els ancians, els avis. En això el sant pare Francesc és molt clar i diu amb fermesa: «Com a societat hem privat de la seva veu els nostres ancians, els hem privat del seu espai; els hem privat de l'oportunitat de contar-nos la seva vida, les seves històries, les seves experiències... És l'hora dels avis: que els avis somiïn i que els joves aprenguin a profetitzar, i a realitzar amb la seva força, amb la seva imaginació, amb el seu treball, els somnis dels avis.»

La família ha d'estar oberta al misteri de Déu. En concret, per a aquest nostre país i aquesta nostra ciutat que han estat forjats per la fe cristiana, l'obertura a Crist. Que no ens passi el que llegim a l'inici de l'evangeli segons sant Joan, referint-se a Jesús, el Fill de Déu fet home: *Ha vingut a casa seva i els seus no l'han acollit*. Si féssim una abstracció i traguéssim de la nostra ciutat tot el que té a veure amb Crist, la nostra ciutat seria ben diferent. Començant per avui, festa de Sant Miquel dels Sants, enamorat de Crist, fins al punt que el seu cor era el de Jesús. Per això, famílies de Vic, no tingueu por d'obrir les portes de la vostra casa a Crist! Ell no pren res, sinó que ens ho dóna tot! Privar les noves generacions de l'oportunitat de conèixer i estimar Crist és privar-los del qui és l'esperança viva, del qui dóna la certesa que malgrat tot hi ha un amor que no mor mai. La certesa que, quan les realitats de la vida en les quals hem posat l'esperança s'enfonsen, hi ha una roca ferma sobre la qual es pot edificar sempre la vida i ens obre les portes de la vida eterna. Perquè ell és el qui ha mort en la creu i ha ressuscitat per nosaltres, per rescatar-nos del poder del pecat i de la mort.

Que la nostra pregària a Déu, per intercessió de sant Miquel dels Sants, sigui aquest any de manera especial per totes les famílies de la nostra ciutat, en la diversitat de les seves situacions. Que totes puguin trobar camins per a superar el que intenta dividir-les i que totes puguin ser autèntiques llars on no manqui mai el pa de l'aliment, de l'educació, de la pau, de l'amor. Sant Miquel dels Sants, pregueu per nosaltres, pregueu per les nostres famílies, pregueu per la Ciutat de Vic que us té com a patró. Així sigui.